

[Glistrup]

billet eller en teaterbillet eller køber elektricitet på et elværk, må man betale det, det koster, og ikke bare selv tilrage sig fordelene og så lade andre betale fremstillingsomkostningerne ved den vare, man får leveret. Det giver langt den bedste ressourceanvendelse, hvis man gør sådan.

I dag fastslår den konservative ordfører, at det er en holdning, som han overhovedet ikke forstår. Venstres ordfører er et ekko af ham og siger, at han heller ikke forstår det. At den, der handler i en butik, skal betale, hvad det koster i den butik, det er det ganske enkle, vi skal tilbage til, hvis vi skal have sundhed i den danske økonomi. Man skal ikke kunne snylte på gratisprincippet i det omfang, som man hidtil har gjort det i, og det bør man heller ikke kunne gøre inden for det område, som vi behandler her.

Vi hører hr. Hagen Hagensen og hr. Anders Poulsen tale om, at det er asocialt, og at det rammer de skatteydere, der ikke har særlig godt råd. Ja men kan man ikke betale, så kan man lade være at købe tingene. Det er det grundlæggende, faste system, og så har man et socialt sikkerhedsnet, hvor socialmyndighederne kan yde social bistand i visse tilfælde, hvis sådan noget skulle forekomme på det givne område. Det forekommer nu næppe på det område, der er tale om her, at den, der ønsker bindende forhåndsbesked, ikke kan opfylde betingelsen i sangen om bageren i Nørregade: »Har du penge, så kan du få, men har du ingen, så kan du gå.« Hvis vi skal klare Danmark ud af den krise, det er i, så skal vi have det her klart.

Det er rent – undskyld udtrykket, men det er ikke for stærkt – hykleri, når man begynder på dette område at tale om dem, der ikke har særlig godt råd, og fra hr. Anders Poulsens og hr. Hagen Hagensens side skubber dem foran sig. Ja men det er jo ikke dem, som denne lovgivning drejer sig om. De kommer jo overhovedet ikke i betragtning. Dette er en sag for velhavere og udelukkende for velhavere. Der er ikke tale om, at den lille syerske i Ikast render rundt og benytter instituttet bindende forhåndsbesked, for de skatteproblemer, hun har, er så vel gennemtraskede, at dem kan hun umiddelbart få besked om. Her skal man ikke sætte hele det store ligningsrådsapparat i sving. Dette er noget for avantgardisterne inden for skatte-tænkernes område, som i stedet for at bruge

en højesteretssagfører eller en statsautoriseret revisor går hen og får leveret en bedre vare hos ligningsrådet – nemlig noget med garanti på vareleveringen. Når en højesteretssagfører afgiver et responsum og siger, at formentlig vil man kunne lease en transformerstation på den og den måde og derigennem få de og de fradrag, så er der ikke den garanti, som er knyttet til instituttet bindende forhåndsbesked, hvor man får et svar med bindende virkning: jo, man kan få disse fradrag, hvis man køber denne transformerstation oppe i Nordsjælland og så giver sig til at lease den tilbage til elselskabet, eller hvad der er tale om. Det er jo det område, vi befinder os på her. At de mennesker ikke selv skulle betale den fulde pris for at få leveret en vare med fuld garanti, er i den grad skrupforkert at anføre.

Hr. Anders Poulsen kan have ret i, at det er en retssikkerhedsforanstaltning, men at kalde det en fundamental retssikkerhedsforanstaltning, som hr. Anders Poulsen gjorde, er nok at stramme den lidt for kraftigt. Selvfølgelig skal velhavere, skattetænkere og skattefidusmagere også have retssikkerhed, og det giver man dem her. Det er da helt udmærket, men selvfølgelig må de indrette sig på selv at betale for det.

Andet og mere er det ikke, fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 13 går ud på. Det er et misvisende referat, når hr. Anders Poulsen sagde, at det går ud på, at der skal betales et gebyr på 5.000 kr. Det går ud på, at der skal betales et gebyr, sådan at man har en rimelig omkostningsdækning hos skattevæsenet. De 5.000 kr. gælder kun i indkøringsperioden. De første 7 måneder skal det være det beløb, der gælder. Derefter skal man fastsætte gebyret sådan, at der i princippet skal betales for, hvad sagerne koster, og det kan da godt være, at man i den forbindelse vil sætte en takst på 25 kr. for syersken i Ikast, hvis hun endelig skulle finde på at spørge om, hvordan hendes lønmodtagerfradrag beregnes, eller stille et eller andet andet spørgsmål, som faktisk resolveres i posten, og som ikke kommer nogen som helst steder længere frem. Sådan er fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 13 opbygget, og det må være det rigtige.

Det kan ikke være rigtigt, at vi skal til at give skatteyderbetalte tilskud, når ØK og A. P. Møller skal beregne concernbidrag imellem indenlandske og udenlandske selskaber